

Arrest

nr. 253 587 van 28 april 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 1 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. HERSENS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 20 december 2019, dienden op 2 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 23 november 2018 in het Verenigd Koninkrijk (Eurodac). Op 10 mei 2020 werd hun zoon, G.J.A.M., geboren te Lier.

1.2. Op 29 september 2020 nam de commissaris-generaal voor verzoekers de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De beslissing die in hoofde van verzoekster werd genomen, werd haar bij aangetekende brief van 30 september 2020 ter kennis gebracht. Op 25 november 2020 besliste de commissaris-generaal tot intrekking van deze beslissing.

Het beroep dat werd ingediend is gekend onder rolnummer RvV X.

1.3. Op 10 november 2020 nam de commissaris-generaal voor verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 16 november 2020 ter kennis werd gebracht, is de eerste bestreden beslissing. Deze bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 02/01/2020
Overdracht CGVS: 06/01/2020*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 5 februari 2020 van 09u19 tot 15u15 bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Davila-Ardittis, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U hebt de El Salvadoraanse nationaliteit en u bent afkomstig uit het departement Cuscatlán. U woonde er in het canton Rosales van de gemeente Santa Cruz Michapa.

Op 19 oktober 2019 trouwde u met G. L. M. D. A. (O.V. (...)), nadat zij was teruggekeerd uit het Verenigd Koninkrijk waar zij reeds een verzoek tot internationale bescherming had gedaan. Omdat uw wijk te ver was voor uw schoonouders en er vaak benedeleden rondhingen, trouwden jullie in de colonia Santa Clara, eveneens in de gemeente Santa Cruz Michapa, waar ook uw schoonouders woonden. Toen de plechtigheid was afgelopen verliet u in de namiddag met uw vrouw de Passaje J toen jullie werden tegengehouden door twee leden van de bende 18 op een motorfiets. Ze zeiden dat ze u kenden van uw werk en dat ze wisten dat u van een andere zone was. Eén van hen toonde u een wapen en zei dat hij u niet meer wilde zien in Santa Cruz Michapa omdat u van een zone kwam waar een andere bende de controle had. Vanaf dat moment namen jullie de beslissing om naar België te komen. Op 17 december 2019 ging u opnieuw naar de wijk van uw schoonouders om uw reistassen af te zetten. Toen jullie wilden terugkeren naar uw huis werd u een tweede maal tegengehouden door dezelfde twee benedeleden op de moto die u opnieuw bedreigden. Deze keer zeiden ze dat zowel u als uw vriendin niet meer in deze wijk wilden zien en ze jullie de volgende keer zouden vermoorden. Een dag later, op 18 december 2019 ging u aangifte doen bij de politie. Zij boden u bescherming aan met hun patrouillewagen zodat u veilig zou kunnen vertrekken.

Op 19 december 2019 bent u samen met uw vrouw met het vliegtuig, via Madrid, naar België gereisd. U kwam aan in België op 20 december 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 januari 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en deze van uw vrouw; uw identiteitskaart en deze van uw vrouw; uw huwelijksakte; een aangifte bij de politie dd. 18 december 2019; nieuwsartikelen over de algemene situatie in uw wijk; uw reisdocumenten; uw diploma's; de registratiekaart van het verzoek om internationale bescherming van uw vrouw in het VK en documenten betreffende haar vrijwillige terugkeer uit het VK en een door u zelf getekende kaart van uw woonplaats.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende 18 in 2019. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Evenmin kan u de status van subsidiair beschermde worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U maakt immers niet aannemelijk dat u een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van uw problemen met de bende 18.

Ten eerste is het niet geloofwaardig dat, indien u daadwerkelijk bedreigd werd in de wijk van uw schoonouders op 19 oktober 2019, u hier tot tweemaal toe naar zou terugkeren net voor uw vertrek. Gevraagd waarom u dit deed, geeft u aan dat u uw reistassen bij uw schoonouders ging afzetten zodat u niet teveel zou moeten sleuren op de 19e. Gesteld dat het toch vreemd is dat u uitgerekend uit het land zou vertrekken vanuit de wijk waar de bedreiging plaatsvond, antwoordt u dat u politiebescherming had gevraagd om de 19e te kunnen vertrekken (CGVS X, hierna CGVS1, p. 17). Uit jullie verklaringen blijkt echter dat u dit pas aangevraagd hebt op de 18e (CGVS1, p. 11; CGVS X, hierna CGVS2, p. 18) en dit dus niet de reden kan zijn voor uw, reeds geplande, vertrek vanuit de wijk van uw schoonouders. Opnieuw gevraagd waarom u voor uw vertrek nog langs uw schoonouders ging, zegt u dat u afscheid ging nemen van uw schoonfamilie en uw schoonvader iemand had ingehuurd om jullie naar de luchthaven te brengen. De chauffeur kon volgens u onmogelijk naar uw wijk komen omdat de MS daar de controle had. Gevraagd of jullie niet met jullie schoonfamilie konden afspreken op een neutrale, veilige plek zegt u enkel dat jullie de valiezen ergens moesten afzetten, dat haar vader niet uit zijn huis wilde komen en dat haar oma in een rolstoel zit (CGVS1, p. 18). Ook uw vrouw zegt dat jullie langs haar ouderlijk huis gingen omdat haar oma in een rolstoel zit. Gevraagd of jullie niet in een neutrale zone konden afspreken, antwoordt uw vrouw ontkennend. Opnieuw gesteld dat het toch zeer vreemd is om uitgerekend van daaruit te vertrekken, zegt uw vrouw dat er intussen zo'n twee maanden waren verstreken en dat jullie dachten dat de bendeleden het vergeten zouden zijn (CGVS2, p. 16). Jullie kunnen echter niet afdoende verklaren dat jullie tot tweemaal toe, op de 17e en op de 19e, naar uw schoonouders gingen om, respectievelijk, koffers te brengen en van daaruit te vertrekken. Er kan wel degelijk aangenomen worden dat er voldoende alternatieve mogelijkheden waren om in een veilige zone af te spreken. Dat jullie er toch voor kozen om terug te keren naar de wijk van uw schoonouders enkel om afscheid te nemen van uw schoonfamilie doet dan ook ernstig afbreuk aan de ernst van de feiten. Het is des te vreemder dat jullie, weliswaar onder politiebescherming, twee dagen later opnieuw naar deze wijk zijn gegaan, terwijl jullie reeds een tweede keer bedreigd werden. Dat jullie volgens uw vrouw dachten dat de bendeleden het incident na 2 maanden wel vergeten zouden zijn, doet enkel nog meer vragen rijzen bij de ernst van het incident op 19 oktober 2019.

Ten tweede is het zeer vreemd dat u enkel aangifte deed op 18 december 2019 en niet na het incident op 19 oktober 2019, terwijl er bij het incident op 18 december niet meer gebeurd is dan op 19 oktober. U zegt dat u geen aangifte deed na 19 oktober omdat, indien de politie de bende zou komen zoeken in de Pasaje J, ze dat te weten zouden kunnen komen (CGVS1, p. 16 en 17). Uw vrouw zegt ook nog dat de bende dat te weten zou kunnen komen omdat er agenten zijn die betrokken zijn bij de bendes (CGVS2, p. 16). Ook zegt ze dat u zich niet veilig voelde en de politie wantrouwde, maar u wel aangifte deed op 18 december omdat uw moeder meeding en de bende jullie na jullie vertrek toch niet meer zou vinden. Gesteld dat als er slechte agenten waren die samenwerkten met de bende ze jullie toch op 19 december konden straffen, stelt uw vrouw dat de bende 18 niet tot bij jullie kon komen omdat jullie politiebescherming kregen (GVS2, p. 17). Deze redenering houdt geen steek. U kon ten eerste niet zeker zijn dat u politiebescherming zou krijgen op 19 december toen u, samen met uw moeder, aangifte ging doen. Daarnaast kon u, indien u de politie wantrouwde, niet zeker zijn dat de politie die u zou beschermen op 19 december niet met de bende samenwerkte. U had dus geen enkele garantie dat u wel degelijk bescherming zou krijgen, noch dat de politieagenten niet voor de bendes werkten en u op 19 december niet in de val zouden lokken. Met andere woorden, er kan gesteld worden dat uw vrees om aangifte te doen niet groter was na 19 oktober dan op 18 december en u dus niet afdoende kan verklaren waarom u na 19 oktober geen aangifte indiende. Bijkomend is het ook niet logisch dat u aangifte deed omdat ze jullie na vertrek niets meer konden maken, aangezien u zo wel uw schoonfamilie in gevaar bracht.

Ook moet opgemerkt worden dat in de aangifte die u deed op 18 december 2019 niets staat over het eerdere incident op 19 oktober. Aangezien het over dezelfde bendeleden ging en ze u de tweede keer verwezen naar het incident op 19 oktober (CGVS1, p. 18) is het dan ook zeer vreemd dat u het incident van 19 oktober niet aanhaalde bij uw aangifte.

Vervolgens hebt u in uw eigen wijk geen problemen gekend. U woonde tot aan uw vertrek in Canton Rosales in Cuscatlán (CGVS1, p. 8). U geeft niet aan dat u ooit problemen had met de bende MS die uw wijk controleert. Hoewel uw vrouw van een andere zone afkomstig is, kende zij eveneens geen problemen met de bende in uw zone toen ze bij u woonde van 19 oktober tot uw vertrek. U zegt dat dit echter een risico was aangezien de bendes voortdurend naar identiteitskaarten vragen, maar u geeft niet aan dat dit bij u of uw vrouw in uw wijk gebeurd is (CGVS1, p. 11). Ook uw vrouw geeft aan dat ze geen problemen gehad heeft met de bende MS (CGVS2, p. 12). U kan uw bewering dat het een risico was voor uw vrouw om in uw wijk te wonen echter niet staven met concrete feiten en het gaat dan ook louter om een blote bewering.

Ten slotte verklaart u bijkomend dat u zo'n zestal keer overvallen werd door leden van de bende 18 toen u aan het werk was in de bus op de route van Cojutepeque naar San Salvador. Echter, u geeft enkel aan dat u en uw broer zo'n 6-tal keer zonder geld terugkwamen omdat de bende u overvallen had. U zegt wel dat er gevolgen konden zijn indien u het geld niet afgaf en dat er nog andere gevallen waren waarbij collega's van u geslagen werden (CGVS1, p. 6). U maakt bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat u hierdoor een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van de problemen op uw werk.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Zo staven jullie paspoorten en identiteitskaarten, alsook jullie huwelijksakte, enkel jullie identiteit en huwelijksverbintenis. Deze worden hier niet in vraag gesteld. Dat u een aangifte deed bij de politie op 18 december wordt eveneens niet in vraag gesteld, maar de inhoud van deze aangifte berust volledig op uw eigen verklaringen en ontbeert dan ook bewijswaarde. Maar, hoe dan ook, kan deze aangifte niets wijzigen aan de vaststellingen over de ernst van de door u aangehaalde problemen. De nieuwsartikelen hebben geen betrekking op uw persoon noch op uw vrouw en kunnen evenmin wijzigingen in de beslissing aanbrengen. Ook de afgegeven diploma's en de getekende kaart van uw woonplaats kunnen niets wijzigen, aangezien uw studies noch uw verklaringen over uw woonplaats ter discussie staan. Ook de reis staat niet ter discussie en deze documenten kunnen de beslissing dan ook niet wijzigen. De registratiekaart van het verzoek van uw vrouw, alsook de documenten van vrijwillige terugkeer tonen enkel aan dat zij reeds een verzoek om internationale bescherming indien in het Verenigd Koninkrijk.

Ook uw opmerkingen kunnen aan bovenstaande beslissing niets wijzigen. Zo hebben uw opmerkingen over of u wel of niet het slachtoffer persoonlijk kende, wanneer u precies werkte, over de passagier die werd geslagen, tot wanneer u juist naar Candeleria verhuisd bent, alsook de opmerking over uw woonplaats in Rosales, geen betrekking op bovenstaande beslissing en worden zij hier niet betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over

een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Op 24 december 2020 nam de commissaris-generaal voor verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 31 december 2020 ter kennis werd gebracht is de tweede bestreden beslissing. Deze bestreden beslissing luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 02/01/2020
Overdracht CGVS: 06/01/2020

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 5 februari 2020 van 11u18 tot 16u18 bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Davila-Ardittis, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U hebt de El Salvadoraanse nationaliteit en u bent afkomstig uit de gemeente Santa Cruz Michapa gelegen in het departement Cuscatlán. In november 2018 ontvluchtte u uw land en trok u naar het Verenigd Koninkrijk waar u een verzoek om internationale bescherming deed, dit omwille van de onveilige situatie in uw regio en het feit dat een schoonzus van uw huidige man was aangevallen op straat. U deed echter afstand van uw verzoek en u keerde vrijwillig terug naar El Salvador op 18 juli 2019. Op 19 oktober 2019 trouwde u met W. A. A. M. (O.V. (...)). Omdat de wijk van uw verloofde te ver was voor uw ouders en er vaak benedeleden rondhingen, trouwden jullie in uw colonia, Santa Clara. Toen de plechtigheid was afgelopen verliet u in de namiddag met uw man de Passaje J toen jullie werden tegengehouden door twee leden van de bende 18 op een motorfiets. Ze zeiden dat ze uw man kenden van zijn werk en dat ze wisten dat hij van een andere zone was. Eén van hen toonde uw man een wapen en zei dat hij hem niet meer wilde zien in Santa Cruz Michapa omdat hij van een zone kwam waar een andere bende de controle had. Vanaf dat moment namen jullie de beslissing om naar België te komen. Die dag verhuisde u naar de wijk van uw man, waar u bleef tot 17 december 2019. Op 17 december ging u opnieuw met uw man naar de wijk van uw ouders om jullie reistassen af te zetten. Toen jullie wilden terugkeren naar het huis van uw man werden jullie een tweede maal tegengehouden door dezelfde twee benedeleden op de moto die hem opnieuw bedreigden. Deze keer zeiden ze dat ze zowel uw man als uzelf niet meer in deze wijk wilden zien en ze jullie de volgende keer zouden vermoorden. Een dag later, op 18 december 2019 ging uw man aangifte doen bij de politie. Zij boden jullie bescherming aan met hun patrouillewagen zodat jullie veilig zouden kunnen vertrekken.

Op 19 december 2019 bent u samen met uw man met het vliegtuig, via Madrid, naar België gereisd. U kwam aan in België op 20 december 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 januari 2020. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en deze van uw man; uw identiteitskaart en deze van uw man; uw huwelijksakte; een aangifte bij de politie dd. 18 december 2019; nieuwsartikelen over de algemene situatie in uw wijk; uw reisdocumenten; jullie diploma's; de registratiekaart van uw verzoek om internationale bescherming in het VK en documenten betreffende uw vrijwillige terugkeer; en een kaart van uw woonplaats getekend door uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven baseert als diegene aangehaald door uw man. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw man een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw man luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende 18 in 2019. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Evenmin kan u de status van subsidiair beschermde worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U maakt immers niet aannemelijk dat u een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van uw problemen met de bende 18.

Ten eerste is het niet geloofwaardig dat, indien u daadwerkelijk bedreigd werd in de wijk van uw schoonouders op 19 oktober 2019, u hier tot tweemaal toe naar zou terugkeren net voor uw vertrek. Gevraagd waarom u dit deed, geeft u aan dat u uw reistassen bij uw schoonouders ging afzetten zodat u niet teveel zou moeten sleuren op de 19e. Gesteld dat het toch vreemd is dat u uitgerekend uit het land zou vertrekken vanuit de wijk waar de bedreiging plaatsvond, antwoordt u dat u politiebescherming had gevraagd om de 19e te kunnen vertrekken (CGVS X, hierna CGVS1, p. 17). Uit jullie verklaringen blijkt echter dat u dit pas aangevraagd hebt op de 18e (CGVS1, p. 11; CGVS X, hierna CGVS2, p. 18) en dit dus niet de reden kan zijn voor uw, reeds geplande, vertrek vanuit de wijk van uw schoonouders. Opnieuw gevraagd waarom u voor uw vertrek nog langs uw schoonouders ging, zegt u dat u afscheid ging nemen van uw schoonfamilie en uw schoonvader iemand had ingehuurd om jullie naar de luchthaven te brengen. De chauffeur kon volgens u onmogelijk naar uw wijk komen omdat de MS daar de controle had. Gevraagd of jullie niet met jullie schoonfamilie konden afspreken op een neutrale, veilige plek zegt u enkel dat jullie de valiezen ergens moesten afzetten, dat haar vader niet uit zijn huis wilde komen en dat haar oma in een rolstoel zit (CGVS1, p. 18). Ook uw vrouw zegt dat jullie langs haar ouderlijk huis gingen omdat haar oma in een rolstoel zit. Gevraagd of jullie niet in een neutrale zone konden afspreken, antwoordt uw vrouw ontkennend. Opnieuw gesteld dat het toch zeer vreemd is om uitgerekend van daaruit te vertrekken, zegt uw vrouw dat er intussen zo'n twee maanden waren verstreken en dat jullie dachten dat de bendeleden het vergeten zouden zijn (CGVS2, p. 16). Jullie kunnen echter niet afdoende verklaren dat jullie tot tweemaal toe, op de 17e en op de 19e, naar uw schoonouders gingen om, respectievelijk, koffers te brengen en van daaruit te vertrekken. Er kan wel degelijk aangenomen worden dat er voldoende alternatieve mogelijkheden waren om in een veilige zone af te spreken. Dat jullie er toch voor kozen om terug te keren naar de wijk van uw schoonouders enkel om afscheid te nemen van uw schoonfamilie doet dan ook ernstig afbreuk aan de ernst van de feiten. Het is des te vreemder dat jullie, weliswaar onder politiebescherming, twee dagen later opnieuw naar deze wijk zijn gegaan, terwijl jullie reeds een tweede keer bedreigd werden. Dat jullie volgens uw vrouw dachten dat de bendeleden het incident na 2 maanden wel vergeten zouden zijn, doet enkel nog meer vragen rijzen bij de ernst van het incident op 19 oktober 2019.

Ten tweede is het zeer vreemd dat u enkel aangifte deed op 18 december 2019 en niet na het incident op 19 oktober 2019, terwijl er bij het incident op 18 december niet meer gebeurd is dan op 19 oktober. U zegt dat u geen aangifte deed na 19 oktober omdat, indien de politie de bende zou komen zoeken in de Pasaje J, ze dat te weten zouden kunnen komen (CGVS1, p. 16 en 17). Uw vrouw zegt ook nog dat de bende dat te weten zou kunnen komen omdat er agenten zijn die betrokken zijn bij de bendes (CGVS2, p. 16). Ook zegt ze dat u zich niet veilig voelde en de politie wantrouwde, maar u wel aangifte deed op 18 december omdat uw moeder meeging en de bende jullie na jullie vertrek toch niet meer zou vinden.

Gesteld dat als er slechte agenten waren die samenwerkten met de bende ze jullie toch op 19 december konden straffen, stelt uw vrouw dat de bende 18 niet tot bij jullie kon komen omdat jullie politiebescherming kregen (GVS2, p. 17). Deze redenering houdt geen steek. U kon ten eerste niet zeker zijn dat u politiebescherming zou krijgen op 19 december toen u, samen met uw moeder, aangifte ging doen. Daarnaast kon u, indien u de politie wantrouwde, niet zeker zijn dat de politie die u zou beschermen op 19 december niet met de bende samenwerkte. U had dus geen enkele garantie dat u wel degelijk bescherming zou krijgen, noch dat de politieagenten niet voor de bendes werkten en u op 19 december niet in de val zouden lokken. Met andere woorden, er kan gesteld worden dat uw vrees om aangifte te doen niet groter was na 19 oktober dan op 18 december en u dus niet afdoende kan verklaren waarom u na 19 oktober geen aangifte indiende. Bijkomend is het ook niet logisch dat u aangifte deed omdat ze jullie na vertrek niets meer konden maken, aangezien u zo wel uw schoonfamilie in gevaar bracht. Ook moet opgemerkt worden dat in de aangifte die u deed op 18 december 2019 niets staat over het eerdere incident op 19 oktober. Aangezien het over dezelfde bendeleden ging en ze u de tweede keer verwezen naar het incident op 19 oktober (CGVS1, p. 18) is het dan ook zeer vreemd dat u het incident van 19 oktober niet aanhaalde bij uw aangifte.

Vervolgens hebt u in uw eigen wijk geen problemen gekend. U woonde tot aan uw vertrek in Canton Rosales in Cuscatlán (CGVS1, p. 8). U geeft niet aan dat u ooit problemen had met de bende MS die uw wijk controleert. Hoewel uw vrouw van een andere zone afkomstig is, kende zij eveneens geen problemen met de bende in uw zone toen ze bij u woonde van 19 oktober tot uw vertrek. U zegt dat dit echter een risico was aangezien de bendes voortdurend naar identiteitskaarten vragen, maar u geeft niet aan dat dit bij u of uw vrouw in uw wijk gebeurd is (CGVS1, p. 11). Ook uw vrouw geeft aan dat ze geen problemen gehad heeft met de bende MS (CGVS2, p. 12). U kan uw bewering dat het een risico was voor uw vrouw om in uw wijk te wonen echter niet staven met concrete feiten en het gaat dan ook louter om een blote bewering.

Ten slotte verklaart u bijkomend dat u zo'n zestal keer overvallen werd door leden van de bende 18 toen u aan het werk was in de bus op de route van Cojutepeque naar San Salvador. Echter, u geeft enkel aan dat u en uw broer zo'n 6-tal keer zonder geld terugkwamen omdat de bende u overvallen had. U zegt wel dat er gevolgen konden zijn indien u het geld niet afgaf en dat er nog andere gevallen waren waarbij collega's van u geslagen werden (CGVS1, p. 6). U maakt bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat u hierdoor een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van de problemen op uw werk.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Zo staven jullie paspoorten en identiteitskaarten, alsook jullie huwelijksakte, enkel jullie identiteit en huwelijksverbintenis. Deze worden hier niet in vraag gesteld. Dat u een aangifte deed bij de politie op 18 december wordt eveneens niet in vraag gesteld, maar de inhoud van deze aangifte berust volledig op uw eigen verklaringen en ontbeert dan ook bewijswaarde. Maar, hoe dan ook, kan deze aangifte niets wijzigen aan de vaststellingen over de ernst van de door u aangehaalde problemen. De nieuwsartikelen hebben geen betrekking op uw persoon noch op uw vrouw en kunnen evenmin wijzigingen in de beslissing aanbrengen. Ook de afgegeven diploma's en de getekende kaart van uw woonplaats kunnen niets wijzigen, aangezien uw studies noch uw verklaringen over uw woonplaats ter discussie staan. Ook de reis staat niet ter discussie en deze documenten kunnen de beslissing dan ook niet wijzigen. De registratiekaart van het verzoek van uw vrouw, alsook de documenten van vrijwillige terugkeer tonen enkel aan dat zij reeds een verzoek om internationale bescherming indien in het Verenigd Koninkrijk.

Ook uw opmerkingen kunnen aan bovenstaande beslissing niets wijzigen. Zo hebben uw opmerkingen over of u wel of niet het slachtoffer persoonlijk kende, wanneer u precies werkte, over de passagier die werd geslagen, tot wanneer u juist naar Candeleria verhuisd bent, alsook de opmerking over uw woonplaats in Rosales, geen betrekking op bovenstaande beslissing en worden zij hier niet betwist."

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De heer W.A.A.M. (verzoeker) (RvV X) en mevrouw G.L.M.D.A. (verzoekster) (RvV X) zijn echtgenoten. Verzoekers beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknachtheid worden de voormelde zaken gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

Het verzoekschrift van 14 december 2020 is van oordeel dat, behoudens intrekking van de beslissing van 29 september 2020 in hoofde van verzoeker, de commissaris-generaal geen enkele bevoegdheid heeft om een nieuwe beslissing, *in casu* de eerste bestreden beslissing, te nemen in hoofde van verzoeker. Er wordt gewezen op het feit dat de bevoegdheidskwestie van openbare orde is.

Ter terechtzitting bevestigd of de beslissing in hoofde van verzoeker van 29 september 2020 werd ingetrokken, stelt de commissaris-generaal dat de beslissing in hoofde van verzoeker van 29 september 2020 niet ingetrokken kon worden, daar deze beslissing nooit officieel ter kennis werd gebracht.

Verzoeker stelt dat de beslissing van 29 september 2020 wel degelijk ter kennis werd gebracht en dat er zelfs een beroep hangende is bij de Raad tegen deze beslissing. Hij meent dat om die reden de commissaris-generaal geen nieuwe, tweede beslissing, namelijk de beslissing van 10 november 2020 kon nemen. Bijgevolg vraagt hij om de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad stelt vast dat de beslissing van 29 september 2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker wel degelijk bestaat en deze zich in het administratief dossier bevindt. De commissaris-generaal bevestigt ter terechtzitting dat deze beslissing niet werd ingetrokken. Bijgevolg kon de commissaris-generaal op 10 november 2020 niet opnieuw een beslissing nemen. De eerste bestreden beslissing is aangetast door een substantiële onregelmatigheid die niet door de Raad kan worden hersteld.

De tweede bestreden beslissing steunt inhoudelijk op de beslissing die werd genomen in hoofde van verzoeker en volgt de eerste bestreden beslissing.

Over de tweede bestreden beslissing bevestigt de commissaris-generaal dat deze werd genomen omdat de eerste beslissing in hoofde van verzoekster van 29 september 2020 werd ingetrokken.

De beslissing van 29 september 2020 in hoofde van verzoeker, nog daargelaten de vraag of deze werd ter kennis gebracht dan wel het voorwerp uitmaakt van het beroep gekend onder rolnummer RvV X, determineert de beslissing van 29 september 2020 in hoofde van verzoekster.

In casu, voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer, determineert de beslissing van 10 november 2020 in hoofde van verzoeker de beslissing van 24 december 2020 in hoofde van verzoekster, gelet op hun onderlinge verknochtheid. De tweede bestreden beslissing volgt de eerste bestreden beslissing die is aangetast door een substantiële onregelmatigheid die niet door de Raad kan worden hersteld. Bijgevolg worden de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 november 2020 en op 24 december 2020 worden vernietigd.

Artikel 3

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP